

הרבה לפני השינה

בלילה במיטה אתה שוכב לבדך, מכוסה בשמיכה עבה שמפרידה בין הקיום היחידני שלך לשאר העולם. כשהראש על הכר והגוף מצונף בסדינים, אתה מבלה כמה רגעים לפני השינה בבדידות מתוקה. שני סוגי מחשבות עומדים בפניך, כמו שני נתיבים שעלייך לבחור. האחד, פתלתל וגמיש, משתרע מנקודת הפתיחה הנוחה שבה אתה נמצא, אל התת-מודע. אתה לא צריך לעשות כלום כדי לבחור בו, רק להרפות. לגלוש לשינה על דרך המחשבות הסוריאליסטיות, הקסומות וחסרות הפשר. זהו הנתיב האוטומטי שתלך בו הלילה אם לא תבחר אחרת. לרוב אתה אכן לא בוחר. אתה מסיר שליטתך מהעפעפיים ומניח להם להיסגר ברכות, והמוח הולך בעקבותיהם ונסגר גם הוא לאיטו. כך, בלי שתשים לב, תשקע עמוק יותר ויותר בעולם האלטרנטיבי של האבסורד. עלילות חייך יתמוגו או יפנו מקום לזרימה המסתורית של עולם החלומות, עד שתכנע לה סופית ותיפרד לכמה שעות מבורכות מעצמך. הסוג השני, הנפוץ פחות, הוא ההפך המוחלט. במקום להסיר שליטה במוח, אתה נאחז. במקום להניח לעפעפיים להיסגר, אתה פוקד עליהם להיפתח. במקום לבחור בנתיב הגמיש, אתה צועד בנוקשות לכיוון האחר – אל המודע.

זה מתחיל מעשרה מיליון שקלים שנוחתים עלייך כרעם ביום בהיר. זה לא כל כך משנה איך ולמה הגיע לידך סכום כסף כזה, אבל המבקר הפנימי דורש אמינות, גם בפנטזיות פרועות, ולכן אתה מציא סיפור רקע כלשהו במהרה: סטארט-אפ שפרץ לפתע, זכויות יוצרים שנמכרו להוליווד במחיר מופקע, זה לא משנה, נקודת הפתיחה היא שיש לך כסף, עשרה מיליון, יותר ממה שדמיית שתוכל להשיג, ושמך עדיין אנונימי. אף אחד בסביבתך לא יודע שהתעשרת בין לילה. לפעמים המבקר הפנימי דורש לדעת מהו הדבר הנהדר הזה שהוצאת ממוחך הקודח ואיך קרה שהוא נעשה שווה כל כך הרבה. וכשלא נמצאת שום תשובה מתקבלת על הדעת והיזם שבך מרים ידיים, אתה בודה סיפור על היכרות משמעותית ולא שגרתית שהייתה לך בשנים האחרונות עם איש זקן וערירי ומלא חטאים שהענקת לו משמעות כלשהי לחיים אחרי שנים של שקיעה ודיכאון, וכשהוא מת התגלה ששמך מופיע בירושה. בשלב הזה העיניים שלך פעורות בחשכה, ואתה, שעמדת קודם בין שני נתיבים לקראת שינה, מתפלא כמה מהר נמחק אחד מהם. אתה יודע שאתה שוב עושה את זה, שאתה רגע מצלילה חופשית לדמיונות פרועים והיפר-מודעים שכלל לא מובילים בסופם לשינה מתוקה. עולם החלומות מתרחק ועיר הפנטזיות מתגלה לך על מגדליה הלא נגמרים, ההולכים וגדלים במהירות מדהימה ככל שאתה מתקרב אליהם. אבל באופן אירוני, בדיוק כמו בנתיב השני, ברגע שכף רגלך דורכת בנתיב הזה אתה כבר לא יכול לעצור. אתה נמשך בכוחות העצומים שמוחך הקודח מתעל והנה אתה יושב אל שולחנך כמו בכל יום רגיל, ועשרה מיליונים יושבים אצלך בבנק. מה תעשה עם סכום כזה? במשך השבועות הבאים אתה מתכנן לפרטים את הדרך שבה תשתמש בכסף. קודם כל אתה רוצה להבטיח את העתיד שלך, ולכן הכיוון הראשון הוא השקעות. בצעד מהיר אתה רוכש במחצית מהסכום נכס במרכז תל אביב. אתה משער שהוא יכניס לך בערך עשרת אלפים שקל בחודש. שני מיליונים אתה מחלק בשוק ההון: מיליון הולך לחברות ותיקות ויציבות שמחלקות דיבידנדים באופן קבוע וגם טורחות להעלות אותם כל רבעון בהתאמה לאינפלציה כדי לשמור על משקיעיהן בנחישות. מיליון נוסף מתפזר בין קרנות סל בכל העולם, מספר מניות בצמיחה, ואולי קצת ביטקוין, למי אכפת. נשארתי עם שלושה מיליון. אתה כבר מרגיש די מבוסס כלכלית, אבל החמדנות משתלטת עלייך ואתה חושב לאזן את הקנייה האימפולסיבית של נדל"ן בתל אביב עם

השקעה מעבר לים, לפזר סיכונים ולבזר את התיק. אתה משתמש בעוד שני מיליונים: האחד הולך לקרן הון סיכון בעמק הסיליקון שמשקיעה בחברות סטארט-אפ עם פרופיל מסוכן בעל פוטנציאל תשואה גבוה, והשני – איתו תקנה דירה צנועה באחת מבירות אירופה המלכותיות, דירה שאולי תשכיר ואולי לא, ימים יגידו. בשלב הזה אתה מרגיש מסודר כלכלית. הדיבידנדים משוק ההון והשכירות בתל אביב יקיימו אותך בשגרה בקלילות, והמניות הצומחות והקרן הון סיכון ידאגו שהכסף שלך ימשיך לטפוח. אתה על המסלול לחיים נטולי דאגות חומריות. בעצם, לעזאזל – אתה כבר שם. אנחת רווחה נמלטת מפייך המרוח על הכר, וכתם קטן ולח בסביבותיו מחזיר אותך למיטה השקטה. מבעד לחלון חוצים את הרחוב נעלי עקב. התיפוף שלהם, כמו תקתוק שעון, מרמז על השעה המאוחרת. הרגליים שלך מקופלות והשרירים מכווצים. רצת בנתיב שלך בסערה אל עבר הכסף בלי לתת דין וחשבון, ובהפוגה הקצרה, לצליל התיפוף המהדהד מבחוץ, אתה מביט מהצד על הגולום המכווץ ומזיל הריר בעל העיניים הבורקות בחשכה שהשתלט עלייך. אתה הופך את הכר, מנער את הגוף, נמתח ונאנח. לבסוף אתה מתהפך לצד השני.

ובצד השני נשאר לך מיליון שקל. מה תעשה איתו? מאחר והמצב הפיננסי שלך מרקיע שחקים, הגיע הזמן להכניס קצת רוח לכל הסיפור הגשמי הזה. אתה חושב על אנשים בחיך, לא יזיק להם קצת כסף. אולי גם הם במיטות שלהם כרגע מכורבלים בתוך עצמם ומזילים ריר על תשואות. המעט שאתה יכול לעשות, בתור האחד שנפל עליו הסכום, הוא לעזור לחברים. אבל הדברים לא כל כך פשוטים כשמעריכים כסף בחברות, ובעיני רוחך עולות כמה תמונות לא כל כך נעימות שבהן אתה לבוש בקפידה מנותקת מהמציאות, מנסה לקנות את אהדת חבריך עם מספרים. בדיוק, זה מה שאתה מנסה לעשות, לקנות את ההערצה שלהם – את המוניטין שלך. אתה לא יכול פשוט לזרוק כסף על מישהו ולצפות שזה לא ישנה כלום במערכת היחסים ביניכם. הכנסת כוח לתמונה – שברת את השיוויון. אתה מקטלג את מערכות היחסים שלך למערכות הנוטות יותר לשיוויון ולמערכות הנוטות יותר לפערי כוחות. אתה מנסה לשער באיזו מידה יכולה מתנה מכובדת של כמה מאות אלפי שקלים לחרב את הקשרים הללו. אחרי כמה דקות כאלה אתה נגעל מהמשוואה המתמטית-רגשית שאתה מנסה לפתור ובדיוק אז עולה לך עוד רעיון – משפחה. הרי משפחה היא לא כמו חברים, ובין בני משפחה יש חוק כלים שלובים – הכסף של ההורים הוא גם הכסף שלך, הצלחתו של אחיך היא הצלחתך. זהו זה, אחיך הוא המפתח. רק בו אתה יכול להשקיע כסף בלי להרגיש רגשות אשם, או אי נעימות. אם יהיה לו קשה לקבל את זה, תוכל להציע לו את הכסף בעטיפה אחרת: במקום שהוא יקבל מיליון שקל ויצטרך להתמודד עם השאלה מה לעשות בו, אתה תחליט בשבילו. אתה תציע לממן לו הפקה של סרט, או לפחות חלק ממנה. הוא יוכל להתקדם צעד משמעותי לעבר החלום שלו, ואתה תסביר לו את חוק הכלים השולבים, את האופן הקוסמי בו שזורות נפשותיכם, את שותפות הגורל שלכם. בשלב הזה אתה נחרד לרגע קצר מכמה שאתה רוצה לתת לאח שלך מיליון שקל. יותר משאתה רוצה לראות אותו מגשים את חלומו, אתה רוצה להביא אותו לשם. יותר משאתה רוצה לצפות בסרט שהוא ייצור בעזרתך, אתה רוצה לעזור לו ליצור אותו. אתה בעיקר רוצה, מתחווך לך, לתת לאח שלך מיליון שקל. הנתיב המודע שבחרת הביא אותך בכל זאת, לחרדתך, לאיזור שהת-מודע שולט בו. אתה ממצמץ כמה פעמים במיטה בחוסר מעש. רכבת המחשבות הגיעה לתחנתה האחרונה בקו זה, ולא עצמת עין כל הנסיעה. הגעת לאיזו נקודה שדורשת ירידה לשורשה, אבל לבחון אותה בזוכית מגדלת זו מטלה מייגעת כרגע. בשעות של אמצע הלילה, שאפילו תיפוף נעלי עקב כבר לא נשמע ברחוב – או שנכנעים לעייפות או שעולים על הרכבת הבאה. הנתיב הזה, יש לזכור, לא מתפתל בין הרים וגבעות, אלא נמתח ישר כמו סרגל.

רכבות דוהרות בו בצפירות רועמות, שוברות את מהירות הקול עד שהן נעצרות בפתאומיות. הגיע הזמן להחליף קו.

והנה אתה נכנס לבית דודתך באיחור מסורתי לארוחה משפחתית. להפתעתך, ברגע שאתה עובר בדלת אתה רואה זוגות-זוגות של עיניים אדומות ומורחבות אישונים ננעצות בך. אתה מזהה בהן את אמא, אבא, אמירי, דורון, אורלי, עינב, אוריה הקטנה, יעלי היותר קטנה, ואוהד. הורים, דודים ובני דודים. העיניים שלהם לא כבשגרה, ומישהו מהם ניגש אלייך לדלת ומושך אותך בשרוול. זה אוהד. אחרי רגע קצר אתה מגלה, לתדהמתך, שהתפרצת לטריפ פסיכדלי וחד-משמעית לא מתוכנן בכיכובה של משפחתך המורחבת. אוהד מיוסר, בעיניו ייאוש וחרדה והוא מסביר לך שהוא הביא פטריות מתל אביב כדי להתנסות בהן לראשונה ביערות הכרמל. הפטריות היו בשקית שנשכחה בדרך פלא במטבח, ואמו השתמשה בהן בתמימות לסלט חי שהיווה את מנת הפתיחה בארוחת האימים הזאת. אוהד! במוחך עוברות אלפי מחשבות ברגעים אלו: אתה מדמיין את אביך השתלטן מאבד את אחיזתו במציאות, את אמך הרגשנית טורפת את דעתה לשיגעון, את אמירי המסוגר, אחיו של אביך, מתכנס למצב קבוע של טראומה ומזיל ריר כל חייו, את אוהד נבלע במעמקי האשמה... כך עובר מבטך על כל אחד מבני משפחתך, ואתה מזהה את המצוקה על פניהם. חוסר אונים, פחד, פחד לא יתואר משתלט עליהם. הם תקועים בין ארבע קירות בסלון הבטוח והטוב ברוממה הישנה ומקלפים את השפיות מהקירות. כל המחשבות האלה עוברות במוחך ברגע אחד כשאוהד מספר לך את סיפור המעשה, אבל מיד אתה מתעשת ומחייך חיוך בטוח. אתה מעניק לו חיבוק קצר ומנחם, כי הבנת במהרה מה התפקיד שיועד לך במחזה הזה: אתה הוא הדאוס-אקס-מכינה, הגואל המיוחל שעלה את ההר ויעביר את כולם בבטחה את הלילה האפל עד עלות השחר. המשימה שלך היא לצמצם ככל האפשר טראומות עתידיות אצל חבורת הטיפוסים המיושבת הזאת שעלתה על שרטון בלי לדעת בכלל שהיא הייתה על ספינה. אתה ניגש למלאכה:

אתה סורק את החדר במהירות ומתביית על אמא. קודם כל אמא, תמיד קודם כל אמא. היא כבר ניגשת אלייך במבטה המטורף ואתה מחזיר לה מבט שפוי בתמורה. היא ממלמלת דברים לא ברורים, מילים בעברית עם תחביר חייזרי. אתה מניח לה לדבר מה שהיא צריכה לדבר ואז רואה בעיניה המחפשות את התחינה, את הבקשה לעזרה. אתה מניח יד על כתפה, מחבק אותה, מחייך ומספר לה שאתה מעודכן במצב, והכול בסדר, גם אתה היית במצב כזה, וגם אתה פחדת מכל מיני דברים אבל בסוף זה עבר. יהיה בסדר, אמא, אתה מבטיח לה. איך את מרגישה? מה את רואה? אתה כאן כדי להקשיב ולהעביר איתה את השעות הבאות. כעת אתה פונה אל כולם, מנסה למשוך את תשומת הלב שלהם בעדינות, כמו שמדברים לילד קטן שזה עתה סיים להתפרע ועוד לא מבין מי נגד מי. זהו רגע האמת. הרגע שבו אתה מבסס את מעמדך בסלון. אתה צריך אותם איתך, והם צריכים סלע יציב להישען עליו. בעיניים פקוחות באפלת המיטה אתה מנסח שוב ושוב את הגרסה המושלמת לפנייתך למשפחה האבודה. צירוף המשפטים והטונים שימשוך אותם כמגנט לעולם הטוב והמסודר. כל גרסה כמעט טובה, כמעט מדויקת, אבל לא מספיקה. אתה הופך את המילים בראשך ומחפש את הרגישות המקסימלית בשילוב הנחישות המתאימה, את מידת ההשתתפות במצבם לעומת מידת הריחוק. להיות אחד מהם ובו בזמן – נבדל. רועה הצאן שיוכל אותם בבטחה, יקרע בשבילים את הים ויכניס אותם לארץ המובטחת. חזרה לשפיות. אחרי כמה ניסוחים כושלים אתה מחזיר את הזמן אחורה ומחליט שהכניסה שלך צריכה להיות הרבה יותר רגועה. אתה נדרש לטפל בהם אחד אחד, להתמוג בתסבוכת הפסיכדלית הזאת באופן נקודתי, לא לנאום מול חבורת מוטרפים. אתה נכנס שוב בדלת, ומתבונן בסצנה ביתר תשומת לב: אביך מדבר לעצמו ליד מכשיר

הדי.וי.די הישן. פניו סמוקות והאישונים שלו מתרוצצים. אורלי ועינב מתהלכות אנה ואנה במטבח בניירוטיות ומתקרבות יותר מדי לכלים מחודדים. יעלי ואוריה מסתגרות בחדר, בורחות מהמבוגרים שאיבדו מסמכותם. דורון נבלע בתוך הספה, מצבו לא ברור לך. אתה מקדיש כמה רגעים לכל אחד, מנסה לחוש אותם, למקם את עצמך בסיפור שהם עוברים. להתבונן בהם בלי שתשתקף בעיניך האימה של מבטם. אוהד נצמד לקיר בבכי סדוק ומעורר רחמים. אמא איבדה את הביטחון ברגליה המשותקות-למחצה והיא כורעת על ברכיה בכניעה טרגית ופורצת בבכי כמו ילדה קטנה. אפל. אפל מדי. לאן מוחך הקודה לוקח אותך. אמצע הלילה ונשימתך עצורה בקנה. אתה מתרומם במיטתך ונשאר שעון על יד אחת. הרכבת מקרטעת. הכביש הישר-כמו-סרגל מלא מהמורות. אתה מחליט לנטוש את הקו הזה. לנטוש הכול. פרסה, רוורס, לקפוץ מהחלון. בחוץ התחילו לפנות את הזבל. משאית אימתנית מצפצפת על השינה של שכניך עם הביפ-ביפ הצורמני שלה. פחים נגררים על המדרכה הגבשושית ומורמים בעזרת זרוע מכאנית שהופכת אותם ושופכת את תוכנם אל פיה הפעור ברעש של נפילת טילים. טריקות מכסים מנפצות את השקט כמו פיגוע ירי במרכז העיר. הלילה הזה מכל הלילות אתה מודה על כך. האלימות העירונית הזאת הוציאה אותך מתהום הנשיות של מחשבותיך וקטעה בחדות את פורנוגרפיית-הסבל הפסיכדלית שבראת במוחך. לקחת על עצמך אחריות גדולה מדי ונבהלת. צריך להאט את הקצב. להאט את דפיקות הלב ולהיות הרבה יותר פסיבי. אתה לא משה ולא ישו, ואין ברצונך לשאת את ייסורי הנבחר. הביפ-ביפ מתרחק לאטו והלמות ליבך מסתנכרת איתו בלכתו. אתה נשכב בחזרה, הפעם על הגב, ומתנגן עם הביפ-ביפ ההולך ונמוג שוב לשקט שמשתרר. לנטוש את הקו. הקו לא התקיים מעולם. לנטוש. מנוע המשאית המתרחק נשמע כעת כמו גלים רחוקים ועמומים. אתה שוקע עם הסימפוזיה הזאת עמוק יותר ויותר בכר. ביפ-ביפ, שכשוך גלים, עינים נעצמות, אולי השינה מזדחלת סוף סוף. ביפ-ביפ, והנה אתה נמשה מהמים ופוקח עיניים. בקרבתך מכשירים מצפצפים ומיטתך נהפכת למיטת חולים. בוחק לבן מסנוור את עיניך.

ברכות, התעוררת מקומה. אתה שוכב על מיטה בבית חולים ומסביבך קבוצת אנשים מוכרים שלא ראית יחדיו מעולם. משפחה וחברים עומדים בחצי גורן מסביב למיטתך ופניהם קורנות מהתרגשות. התעוררת היום, אחרי שנה שלמה של תקוות מפוקפקות. גופך עדיין לא רגיל לפעלתנות הסטנדרטית שדורשים החיים, לכן אתה מסומם דרך צינורות דקים ושלווה פשוטה ממלאה אותך. אתה מתקשר עם החבורה למרגלות מיטתך בעצלות מבודחת ונהנה מהתדהמה הכנה במבטם. הם לא האמינו שהגיע היום, וכששמעו את החדשות הגיעו במהירות האפשרית לחזות בפלא התחייה מחדש. כמובן שזולגות דמעות על לא מעט לחיים, אבל אתה והסמים שומרים על רוח קלילה. לא היית משעשע ככה בחייך. בדקות שעוברות אתה עוסק במופע סטנדאפ-בשכיבה מהמוצלחים שהמין האנושי ראה. אם הייתה עצבות בחדר הזה בשנה האחרונה, עכשיו היא עפה מהחלון ואת מקומה ממלאים קולות צחוק מצטלצלים. אחיך מצלם בכישרון את הרגעים הנדירים האלה. החשש הקבוע שהיה לך ממפגש בין משפחה לחברים – לחברים אחרים, לא קיים. אולי אלה הסמים, אולי זה גודל האירוע, ואולי זו תמורה בסיסית כלשהי באופי שלך שחלה מאחורי הקלעים בשנה של שינה. האפשרות האחרונה גורמת לך עצבנות כלשהי אבל אתה מניח לה לעת עתה ומתמקד בהילולה שסביבך.

הימים עוברים, הביקורים ממשיכים לטפטף בקצב אחיד. כל יום הפתעות חדשות: חברים מגיעים בזוגות, ביחידים, אנשים שלא ראית שנים, מישהי מפעם, משפחה רחוקה, עיתונאי אחד שמצליח להשתחל לחדרך. אתה מסלק אותו בחינניות. אין לך עניין בתהילה רגעית, אתה יותר טוב מזה.

במיטה לידך, מאחורי וילון, שוכב אדם מבוגר שכל עצמותיו מרוסקות. אתם מחליפים ביניכם ספרים בשעות המתות בין הביקורים. שוררת ביניכם אחווה של אחים לנשק, אינכם צריכים לדבר הרבה בשביל להבין אחד את השני. הוא שכן טוב. זמן יש לך בשפע ואתה מנצל אותו לגמיעת ספרי פנטזיה ומדע בדיוני. אתה קורא את רשומות רומח הדרקון הזכורות לך מילדותך ואו באומץ ממשיך לטרילוגיית שר הטבעות. כשנמאס לך ממסעות גיבורים אתה עובר לרובוטים של אסימוב ומשם תופס טרמפ לגלקסיה המופרכת של דאגלס אדאמס. שכנך המשותק קורא לשמאלך רומנים מהמאה התשע עשרה, וכך אתם מעבירים את הימים בעצלתיים. הרופאים המליצו לך להישאר בשכיבה כמה שיותר, עד שהגוף יתרגל חזרה למציאות, ומבחינתך אין שום בעיה. אין לך צורך לקום מהמיטה, חוץ מהצרכים הבסיסיים כמובן, אבל מעבר להם – אתה נשאר מבוצר בעמדתך בין ערימות הספרים. אתה תוהה האם לא כדאי לקרוא עיתונים ומאמרים מהשנה האחרונה ולהתעדכן בנעשה בעולם, אבל כדבריו של שכנך המלומד, העולם ירדוף אותך כך או כך, לא משנה מה תבחר לעשות, אז עדיף כבר להתעסק במה שמעניין באמת, בעיקר אם זה בדיוני.

השגרה הנעימה ונטולת הדאגות הזאת מתקדמת מיום ליום – לשום מקום. עצבנות מוכרת מתחילה לתת את אותותיה בך. הרגשה שמהו צריך לקרות, משהו שאתה לא שם לב אליו. יום אחד אתה עוצר את הקריאה ומניח את הספר בצד בניסיון להתרכז. לראשונה מאז שהתעוררת אתה מתבונן פנימה ותוהה על קנקנך. איבדת שנה מאמצע החיים, האם זה טרגי? אתה מתפלא על שוויון הנפש שעולה בך. לא, אתה לא מרגיש שזה טרגי, למעשה אתה בכלל לא מרגיש שאיבדת שנה. יום אחד נרדמת, יום אחרי התעוררת. כל האחרים איבדו אותך לשנה מהחיים, אתה איבדת יום. אתה חוזר לספר וקורא את אותה פסקה חמש-שש פעמים לפני שאתה מניח אותו שנית ונאנח. אז מה זו העצבנות הזאת? תחושה מוזרה של אובדן שוכנת בך, אבל ככל שאתה מתעמק בה, אתה נוכח לגלות שלא על עצמך אתה מתאבל, לא על זמן החיים היקר שנגזל ממך. מבטך משוטט בחדר ומשתהה על התקרה הלבנה והמשעממת, שסופגת אותו ומפזרת אותו בכל שטחה. הוא מאבד ממיקודו ומתדלדל בלובן הבנאלי האינסופי. המחשבות הנוקשות מפנות מקום ללא-כלום שמשתלט עליך. אתה נשאר כך זמן רב. הדודים מרחובות שמבקרים באותו יום מודאגים מעט כשהם רואים אותך שוכב כך פעור עיניים ומרותק לתקרה. אתה נראה להם כמו שנראית בשנה האחרונה, רק עם עיניים פקוחות, וזה אפילו גרוע יותר. כשאינך מגיב לשאלותיהם הם קוראים לרופאים, ואחרי כמה מדידות, אלה נאלצים להודות במבוכה שנראה שהכול בסדר איתך. למרות זאת, השמועות על הרגרסיה במצבך מתגלגלות בחוג קרוביך ועד מהרה נכנסים ההורים המודאגים ונעמדים למרגלות מיטתך. אתה יודע שהם שם, ואתה יודע שנעשה להם עוול על ידך בהתעלמות זאת, ובכל זאת אתה נשאר בשלך, מרותק לתקרה. הם בוכים, כמובן. אתה מעביר את הקטעים האלה מהר. זה לא סיפור על הטרגדיה שבלהיות הורה. לעזאזל, שיסימו כבר עם הבכי שלהם. בלי להסיט את מבטך מהתקרה אתה פולט שם אחד, פשוט כדי לתת להם משהו להתעסק איתו.

עוד באותו יום אהרון עומד בחדר ומחליף איתך מבטים. לכבודו יצאת מהטראנס שהיית שקוע בו. החדר ריק מלבדכם ומלבד שכנך המרוסק שנוחר בנחת אחרי יום מאומץ של טיפולים. ככה עדיף. רק אהרון יוכל להאמין לך. מנורת פלואורסצנט מהבהבת מעליכם בקצב הנחירות שמעבר לוויילון, ולרקע התמונה הזו אתה פונה לחברך. אתה שואל אותו אם הוא זוכר את החלומות שלו. הוא עונה שלרוב לא, כבר שנים שלא. אבל פעם כן? אתה לוחץ. פעם כן, הוא מהרהר. יש חלומות חזקים מספיק שנשארים. אתה מסכים איתו. את רוב החלומות גם אתה שוכח, אבל יש לך במאגר הזיכרון כמה שהתמקמו. כמובן, אתה לא זוכר את העלילות במלואן, וגם לא בחלקן, אתה מסביר, אלא

בעיקר תמונות, או יותר נכון – תחושות. אהרון מזדהה. והתחושות האלה נשארות איתך לפעמים כל הבוקר, או במקרים מיוחדים כל היום. הוא מהנהן. זה מתקדם טוב. אהרון יבין. פעם התאהבת במישהי בחלום, אתה ממשיך. היא לא הייתה האחת הטיפוסית שהיית מתאר לעצמך שתתאהב בה, ודווקא פרט זה נסך אמינות בדמותה. היא הגיעה משום מקום, בהפתעה מוחלטת וכבשה את ליבך. כשהתעוררת ופרמת את קורי השינה, גילית שגם היא נפרמה יחד איתם. איבדת אותה, היא מעולם לא הייתה שלך ואיבדת אותה. באותו יום ישבת במשרד מול המחשב בתחושה נוראית. אובדן מגוחך ובלתי מוצדק לחלוטין, אבל אמיתי. לא היה לך על מה להתלונן, אבל רצית לבכות. יום שלם השפעת החלומות יכולה לדגור בנו. אבל אף פעם לא שבוע, ובטח לא חודש, אתה אומר. המציאות חזקה מספיק בשביל להשליט את סדרה על השכל. כל חלום, עוצמתי ככל שיהיה, מועד להתנדף בזרימת החיים. ככה זה. אתה עושה הפסקה קצרה לקראת הדברים הבאים. חברך שחש בכך זו בחוסר נוחות. אתה לוכד את מבטו ואומר לו שאצלך התחושה הזאת לא מתפוגגת. עבר יותר מחודש מאז שהתעוררת ותחושת האובדן על עולם שנוצח לא נעלמת. לא מדובר בזיכרון, אתה מבהיר, אין שום נקודה מהשנה האחרונה שאתה יכול לחזור אליה. מהבחינה הזו היית צמח. אבל זו התחושה. זו ידיעה שחווית משהו בעולם אלטרנטיבי, שעל אף חוסר מוחשיותו הוא אמיתי לא פחות מהעולם הזה. אצבעותיך לופתות את הסדינים הדהויים של מיטת בית החולים. אתה מספר שאתה גומע רומנים, משוחח עם אנשים, מתלוצץ, אבל משהו בכך מחכה להתעורר מזה, או יותר נכון - להירדם שנית. קול דומם קורא לך לחזור לאפלה המוכרת ששהית בה בשנה האחרונה. השיממון נהפך לך לבית. האורות בחדר מסנוורים אותך, הצלילים מחרידים אותך, רק התקרה הלבנה מנחמת אותך, יש בה מן הלא-כלום המוכר והנחם. הקשר האנושי מרגיש לך זר, ואתה יודע שאתה הוא הזר. וזה לא עובר. המציאות לא לוקחת אותך אליה. כשאתה מתעורר בבקרים אתה חש בגידה מצידו של היקום. אהרון נראה כאילו הוא רוצה למחות ואתה ממהר להרגיע אותו. אתה לא מייחל למות, זה לא זה. אתה מזדקף במיטתך. להיפך, אתה אומר, את החיים שאיבדת אתה רוצה להשיב. מבוכה משתררת ביניכם. לא שזה אפשרי, אתה מגמגם, או אולי כן, אבל בכל מקרה... אתה משתתק. אולי אהרון לא מבין. הוא מציע שתיתן לזה עוד שבוע-שבועיים. אולי ללב, או משהו כזה, לוקח יותר זמן במקרים כאלה. אין מקרים כאלה, אתה רוצה לומר לו, זה כל הקטע. אבל אתה פוטר את העניין בחיוך ומודה לו. הוא עוזב אותך לבדך, לא לפני שהוא מוודא שזה בסדר וכולי וכולי, ואתה כמובן אומר שהכול כשורה ומתלוצץ כהרגלך. הפלואורסצנט נשרף בינתיים, ואתה נשאר עם הנחירות והמחשבות, וביום למחרת כשההורים מבקרים הם מוצאים אותך ישן בשלווה והמכונה מצפצפת באדישות את חייך, ויותר אתה לא מתעורר.

אתה מרגיש מעט מטופש, שרוע כך במיטתך כמו ילד מגודל. הדמיונות התחפרו בשקע שהעמיק בכרית, והיא כבר לא מרגישה כמו כרית, והם כבר לא מרגישים כמו דמיונות. בהירות בתולית של שחר התגנבה בינתיים מהחלון ופסיעות כלב ובן אדם נשמעות מתחתיו. שומעים כל רחש מהרחוב בדירה הזאת, אולי בגלל זה אתה לא נרדם בלילות. לראשונה מזה שעות נמלט פיהוק מפיך, ופתאום צד ימין מרגיש נוח במיוחד לשכיבה. הכול נהיה כבד ונעים. מעולם לא שמת לב שהמיטה שלך בגודל שני דונם והשמיכה שלך היא עדר כבשים. במחשבה שנייה, אולי היית מוותר על הדירה במרכז העיר וקונה שתיים צמודות עם אופציה לשיפוץ. ואז אתה נרדם.